

FENYŐFA KARÁCSONYFA
Emlékezés az első szabad karácsonyra 1956 december 25.én
Ausztriában.

Ez a karácsonyest mindég emlékezetes marad mindannyiunknak, akik vándorbottal a kezünkben és szorongással a szívünkben hagytuk el hazánkat 1956 november 4.-én. Csodálatosan szép téli este volt Stroblban és Ferienhortban. A frissen esett hókristályok visszaverték a lámpák fényét és meséskönyvbe illő karácsonyi képet varázsoltak szemünk elé. Megszólaltak az ódon templom harangjai és századok óta ugyanazzal a dallammal köszöntötték a kis JÉZUS születését.Ausztria népét változatlanul hatotta át Jézus születésének történelmet alakító jelentősége, és az emberek feltétel nélkül elfogadták Jézus Isteni kapcsolatát az Őt követő vallásos megnyilatkozásaikban. Az osztrákok megtarthatták és gyakorolhatták karácsonyi hagyományait, míg mi a ránk erőszakolt kommunista ideológia és hatalmi nyomás alatt a karácsonyfát csak, mint fenyőfát fogadhattuk el. A konok materializmus az egyenlőség hajszoláa közben szétzúzta maga körül Istent, Hazát és családot. Szétzúzta az emberek lelki boldogságát, azt a kevés örömet, amit egy-egy karácsonyeste a legszegényebbek is adni tudott a gyertyalángon, egy templom érzelmekben gazdag énekén keresztül... hogy "Betlehembe sietve menve lássátok"... Ennek az éneknek hagyományos fennmaradása nem üres romantikát jelentett. Ebből nőtt ki a keresztény kultúra, személyiség és lélek.

Ezen az estén itt Ausztriában eszembe jutott a csilingelő szánkó, amin gyermekeinket vittük a tárkányi erdők ezüst színű zuzmarás fái között, hogy szívükbe oltsuk a téli tájak frissítő örömét, eszembe jutottak az ablakunk alatt éneklő kucsmás és bundás karácsonyi köszöntők, akiknek hangja belopódzott minden karácsonyt követő ablakon a falunkban és gyermekeink csillogó szeme, ami azt árulta el, hogy hittek ezekben a hagyományokban és Jézus megszületésében. Mindez úgy tűnt fel, hogy Ausztriában egy új életuton indulhatunk majd el, amit a Karácsony igazi jelentőségében folytathatunk és gyermekeink és fiataljaink számára biztosíthatjuk a keresztény kultúra szellemiségében gyakorolt hagyományaink követését.

Ma 1994 karácsonján aggódva látom, hogy az az idealizmus, ami fütötte bennem keresztény hagyományaink ápolását, szertefoszlóban van. Az UJVILÁGBAN eltöltött közel negyven esztendő azt a tapasztalatot érlelte meg bennem, hogy nagy változások kora előtt állunk. Materialista és vallásos társadalmi alakulást illetően, fejlődést elemező gondolkodók állítják, hogy 'megváltozóban van a saját életünk folyása, ugyis, mint egyénnek, úgy is, mint nemzetek polgárainak. Családunk, munkánk, pénzünk kereskedelmünk, oktatási rendszerünk, vallási gyakorlatunk, kulturánk, nemzeti azonosságunk sajátossága - minden amit ajándékkul kaptunk az élettől - mind meg fog változni erőteljesen, feltartóztatlanul mindörökre. Senki nem lesz kivétel. Ez lesz az eredménye a társadalmi revolucio történelmi fejlődésének az elkövetkezendő ezer esztendőben'. (Hivatkozás részben BRODY ANDRÁS akadémikus 1994 október 4.-én Budapesten történt rádió beszélgetésére, miszerint a politikai és társadalmi rendszerek kétszáz évenként változnak, ami várható a most következő ezredfordulóra; MALACHI MARTON a 'The Keys of this Blood' 1990ben kiadott könyvében ugyancsak új hatalmi csoportosulásokról ír, aminek nagy változás lesz a következménye kemény harcokkal kísérve a vezető hatalom megszerzésért.) Az ideológiák máris megbuktak. Kommunizmus, kapitalizmus és egyéb eszmei tévelygések már kihalóban vannak. A jövő kialakítása attól függ majd, hogy a kereszténység Istentől nyert hatalma, vagy a Nyugati materializmus erős befolyása mindennapi életünkre vagy pedig a keleti népek történelmi erejének előre törése, hogyan győzi meg a jövő emberét egy UJVILÁG kialakítására és felépítésére.

"KI TUDJA MERRE, MERRE VISZ A VÉGZET"..... A FENYŐFA VAGY A KARÁCSONYFA LESZ-E A JÖVENDŐ 1000 ESZTENDŐ MEGVALÓSULÓ JELKÉPE ?